Сергієві Пантюку

Сергієві Пантюку

ти повільно шукав їх ляльковых осель

поза межами лоскоту (ніч захмеліла),

і до ґречного тіла тулилось усе,

що хотіло тулитись до ґречного тіла.

лиш місцями, де шкалок до кістки приріс,

ворохобило тричі (заблизько до раю),

що немає нікого, хто б висадив ліс

там, де іншого лісу сьогодні немає,

там, де легко шукати старі кістяки,

в обладунки зашиті (стріла обручальна),

де повільно стискається горло руки

на тоненькому горлі хрусткого мовчання.

ще забиті не всі і притомні не всі,

ще, стискаючи зброю (а є коло кого),

ти розгледиш на дальнім кордоні лісів

перевтомлену тінь Християнського Бога:

Він збирає росисте намисто суниць,

на травинку вдягає і світлом укриє;

і ти знаєш, кому Він (утриматись ниць!)

це намисто за хвилю одягне на шию